

Můj příběh

Yesenia Mendoza Ramirez, 26 let

V RESTAURACI SVĚT, PŘÍLOHA č. 10

„Moji rodiče se rozhodli opustit Mexiko a odejít do Spojených států, protože chtěli získat dobře placenou práci, a ne vychovávat děti v chudobě. V Mexiku nebylo mnoho příležitostí, zejména v našem malém městě, kde děti sotva dochodí šestou třídu základky. Jakmile tam holky a kluci dokončí školu, hned se vdávají a žení – to jim bývá tak 16 let. Moji rodiče pro nás – mě a mé 4 sourozence – chtěli víc. Chtěli, abychom šli do školy, vybudovali kariéru a měli lepší život.“

Co jsme se zatím dozvěděli?

Jak si myslíte, že vypadal předchozí život rodiny Yesi v Mexiku?

„Vzpomínám si na to, že máma vstávala v pět ráno a šla do mlýna namlít mouku, aby nám udělala čerstvé tortilly dřív, než se my děti nachystáme do školy. Zatímco jsme byli ve škole, máma pracovala na poli, sbírala jahody nebo jiné plodiny. Když jsme přišli odpoledne domů, měla už připravenou večeři, vyprané prádlo a uděláno mnoho dalších prací. Máma byla neuvěřitelně pracovitá. Na celý dům a péči o nás byla sama – táta byl „na severu“, ve Spojených státech. Pracoval v Kalifornii na polích a později našel práci jako dělník v továrně na zpracování masa v Nebrasce. Peníze, co vydělal, nám posílal a alespoň jednou nebo dvakrát ročně nás navštěvoval. I když jsem tenkrát byla ještě malá, uvědomuju si smutek a bolest v máminých očích, jak každý den bojovala, aby se o nás co nejlépe postarala, sama, bez táty.“

Jak bude dál příběh Yesi pokračovat?

„Mexicko-americké hranice jsme překročili, když mi bylo pět. Šli jsme já, moji dva bratři a máma – za tátou, který pracoval v té době v Nebrasce. Moje další dvě sestry musely zůstat u dědy a babičky v Mexiku, dokud naši nevydělali dost peněz, aby mohly dojet za námi do Nebrasky. Přes hranice jsme tenkrát, v roce 1992, přešli jako nic. Byl prosinec a já si pamatuju, že v našem novém domově byly hory sněhu!“

Co myslíte, jaký byl nový začátek Yesiiny rodiny v Americe?

„Nejprve jsme několik měsíců bydleli v domě bratrance, než jsme sehnali vlastní byt. Máma pak začala hledat práci v různých továrnách. Musela si pořídit falešnou občanku a pracovní povolení, a tak jí lidi oslovovali jiným jménem. Pamatuju si, že byla hrozně nervózní, když šla na svůj první pracovní pohovor s falešnými papíry, ale naštěstí ji vzali. Bylo těžké začínat nový život od nuly. Vzpomínám si, že jsme každé Vánoce dostali krabici hraček a teplého oblečení od lidí z kostela, kam jsme chodili. Vzpomínám si, že jsme všude – do obchodů, do školy a do kostela – chodili v mrazu a sněhových závějích pěšky, zatímco ostatní se vozili autem. Taký si pamatuju, jak mě jako pětiletou trápilo, že neumím dobře anglicky. Ale alespoň jsme byli pohromadě jako rodina.“

Co myslíte, jak žije Yesiina rodina dnes?

„Dnes máme mnohem lepší život. Bydlíme v hezkém domě v Minnesotě, oba rodiče pracují, mohou si dovolit, co chtějí, a nám dětem zaplatili dobré školy. Jsem svým rodičům vděčná, že se tenkrát rozhodli odstěhovat z Mexika, i když to pro ně muselo být velice těžké rozhodnutí.“

Jak byste shrnuli příběh Yesiiny rodiny?

Co vás na povídání Yesi zaujalo nejvíc?

